

ROMÂNIA  
TRIBUNALUL BIHOR  
SECȚIA COMERCIALĂ

5/2008

SENTINȚA Nr. 992/CA/2010

Ședința publică de la 20 octombrie 2010

Instanța constituită din:

**PREȘEDINTE****Grefier**

Pe rol fiind pronunțarea hotărârii în cauza de contencios administrativ și fiscal privind pe reclamanta SC [nume] SRL în contradictoriu cu pârâții DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR - Serviciul Soluționare Contestații, ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI ORADEA - Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 2, având ca obiect anulare act emis de autorități publice locale.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu se prezintă părțile.

Procedura este legal îndeplinită.

Se constată că dezbaterea cauzei pe fond a avut loc în data de 13 octombrie 2010, când părțile prezente au pus concluzii pe fond, concluzii ce sunt consemnate în încheierea de ședință din acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre și când s-a amânat pronunțarea pentru data de 20 octombrie 2010.

## INSTANȚA

Deliberând asupra cauzei de contencios administrativ fiscal de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bihor, la data de 2008, sub nr. [nume] / [nume] / 2008, reclamanta SC [nume] SRL a chemat în judecată pe pârâtele DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR și ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI ORADEA, solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună anularea deciziei nr. [nume] / [nume] / 05.2008 emisă de pârâta DGFP Bihor prin care s-a respins contestația reclamantei împotriva deciziei de impunere nr. [nume] / [nume] / 09.2008 privind obligațiile fiscale suplimentare stabilite de inspecția fiscală emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. [nume] / [nume] / 02.2008, modificată prin decizia de impunere nr. [nume] / [nume] / 04.2008 privind plata la bugetul de stat a unor obligații fiscale în sumă totală de [nume] lei. Pe cale de consecință, reclamanta a solicitat admiterea contestației împotriva actelor menționate și anularea acestora ca fiind netemeinice și nelegale.

În **motivarea cererii**, reclamanta a arătat că în anii 2004 - 2006 a realizat venituri numai din serviciile prestate clienților din Italia, nedesfășurând altă activitate în această perioadă, sens în care salariații săi s-au deplasat în Italia pentru executarea unor lucrări de zidărie și dulgherie în schimbul plății contravalorii serviciilor prestate, urmând ca reclamanta să suporte cheltuielile cu transportul, diurna și cazarea salariaților săi.

Reclamanta arată că a admis la decontare sumele reprezentând cheltuielile cu diurna și cazarea cuvenite către salariați, în condițiile contractului colectiv de muncă aplicabil la nivel de ramură.

În ceea ce privește *cheltuielile cu cazarea*, reclamanta a plătit salariaților o sumă în limita a 75% din plafonul de cazare prevăzut de HG nr. 518/1995, în baza ordinelor de deplasare deoarece salariații au declarat că nu li s-au eliberat documente justificative pentru cheltuielile efectuate cu cazarea. Pe baza ordinelor de deplasare, reclamanta a decontat salariaților atât *drepturile de diurnă, cât și cele de cazare* în cuantum de 70 euro pe zi de deplasare fără a defalca aceste sume pentru cazare și separat pentru diurnă. În conformitate cu prevederile art. 21 alin.3 lit. b, sumele plătite cu titlu de diurnă pe anii 2005 și 2006, când reclamanta a realizat profit, sunt deductibile în limita a 205 ori nivelul legal stabilit pentru instituții publice de HG nr. 518/1995, respectiv pentru Italia nivelul legal este de 35 euro pe zi pentru instituții publice și 47,5 euro pe zi pentru persoanele juridice de drept privat.

Organul fiscal nu a luat în considerare dreptul reclamantei privind deductibilitatea și cuantumul legal al diurnei, recunoscut de lege, limitându-se la restricționarea așa-numitelor „cheltuieli deductibile” pe considerentul că nu sunt justificate cu documente.

Reclamanta mai precizează că și cheltuielile cu cazarea au fost efectuate în scopul realizării de venituri impozabile și se încadrează în prevederile art. 21 alin. 1 din Legea nr. 571/2003, fiind acordate în limita nivelului legal stabilit pentru instituțiile publice de HG nr. 518/1995, la art. 9 alin. 3 (75% din plafonul de cazare). De asemenea, s-a avut în vedere și art. 12 alin. 3 din HG nr. 518/1995, potrivit căruia în situația în care, în unele țări, potrivit practicii existente pe plan local, nu se eliberează documente sau acestea sunt reținute de autorități, sumele cheltuite se justifică pe bază de declarație pe proprie răspundere.

Reclamanta consideră că a decontat cheltuielile cu cazarea în baza unor documente justificative, în sensul prevederilor art. 21 alin. 4 lit. f din Legea nr. 571/2003, respectiv ordine de deplasare care sunt documente justificative în sensul prevederilor Legii contabilității nr. 82/1991 – art. 6 și pct. 154 alin. 4 din OMFP nr. 1752/2005 și pot sta la baza înregistrărilor în contabilitate. Pe aceste ordine de plată există confirmarea locului de deplasare și au anexate copii de pe pașapoartele salariaților și declarația acestora. În plus, reclamanta a întocmit și formulare de decont care nu au fost luate în considerare de către organele fiscale.

Cu privire la *modul de calcul al penalităților de întârziere și al majorărilor*, reclamanta arată că acestea de datorează numai din momentul constatării de către organul de control a vreunei diferențe de debit și nu retroactiv, potrivit art. 116 alin. 2 lit a coroborat cu art. 44 și 45 din C.pr.fiscală.

În drept, reclamanta și-a întemeiat cererea pe dispozițiile Legii nr. 571/2003, OG nr. 92/2003, legii nr. 82/1991, OMFP nr. 1752/2005 și nr. 1850/2004 și HG nr. 518/1995.

În dovedirea cererii, reclamanta a depus la dosarul cauzei următoarele înscrisuri în copie: ordine de deplasare, declarații salariați, deconturi de cheltuieli, centralizatorul sumelor acordate salariaților pentru acoperirea cheltuielilor de cazare pe timpul deplasării în străinătate și alte înscrisuri.

**Pârâta** a depus întâmpinare la dosar prin care a solicitat respingerea cererii reclamantei ca neîntemeiată și menținerea actelor administrative atacate.

În motivare, pârâta a arătat că organele de inspecție fiscală din cadrul AFP Oradea au constatat că în perioada 2004-2006, reclamanta a înregistrat în evidența contabilă și a dedus la calculul impozitului pe profit cheltuieli în sumă totală de 404.211 lei cu cazarea salariaților delegați în Italia pentru care nu a prezentat documente justificative de cazare, constatându-se că reclamanta datorează obligații fiscale în sumă de 404.211 lei reprezentând impozit pe profit și accesorii aferente ca urmare a neacceptării ca deductibile fiscal a cheltuielilor privind cazarea în străinătate a salariaților pe anii 2004-2006, în condițiile în care societatea nu a prezentat documente legal întocmite de justificare a acestor cheltuieli.

Pârâta arată că sunt deductibile fiscal cheltuielile de cazare ale salariaților delegați numai pe baza documentelor justificative, în funcție de rezultatul financiar realizat, respectiv dacă reclamanta a obținut profit contabil în exercițiul curent și în cele precedente, în limita a 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru instituții publice, în timp ce dacă a realizat pierdere contabilă în anul curent și / sau în anii precedenți, cheltuielile de cazare și indemnizația de deplasare sunt deductibile la nivelul legal stabilit pentru instituții publice. În perioada 2004 - dec. 2005, reclamanta a avut pierdere contabilă, din rezultatul curent cumulat cu anul precedent.

În ceea ce privește ordinele de deplasare, pârâta consideră că acestea nu reprezintă documente justificative în sensul prevederilor art. 6 din Legea nr. 82/1991, în condițiile în care nu au fost anexate și documentele privind cheltuielile cu cazarea efectuate de salariați. Ordinul de deplasare reprezintă un document justificativ de înregistrare în contabilitate pentru justificarea avansurilor acordate în vederea procurării de valori materiale în numerar, respectiv document pentru decontarea titularului de avans a cheltuielilor efectuate, potrivit OMFP nr. 1850/2004, și trebuie să conțină informații cu privire la cheltuielile efectuate cu indicarea felului actului și emitentului, nr. și data actului, suma. Reclamanta nu a completat și anexat la justificarea sumelor decontate documente justificative în sensul art. 6 din Legea nr. 82/1991. În ordinele de deplasare nu se precizează locul deplasării, durata sau dacă a fost asigurată cazarea, unele nu au ștampila și semnătura conducătorului unității. De asemenea, nu au fost întocmite dispoziții de plată către casierie.

Pe de altă parte, în situația în care s-ar permite justificarea cheltuielilor pe bază de declarație pe proprie răspundere, potrivit art. 12 din HG nr. 581/1995, pentru acele țări în care potrivit practicii pe plan local nu se eliberează documente de cazare sau ele sunt reținute de către autorități, era necesară confirmarea de către autoritățile italiene a declarațiilor date de salariați cu privire la cazare. Pârâta mai menționează că în contractul pentru permisul de muncă obținut pentru munca prestată pe teritoriul Italiei, la condițiile de cazare există mențiunea „cu titlu gratuit”. Cu titlu exemplificativ, pârâta arată că decontul de cheltuieli pentru deplasări externe nr. / 0.06.2005 și ordinul de deplasare nr. 1/2005 și declarația pe proprie răspundere din luna iunie 2006 pentru salariatul Cionci G. de, nu îndeplinesc condițiile legale de documente justificative, nefiind semnate sau nu conțin informații minimale obligatorii.

În drept, pârâta a invocat prevederile Legii nr. 571/2003, OG nr. 92/2003, legii nr. 82/1991, OMFP nr. 1752/2005 și nr. 1850/2004 și HG nr. 518/1995.

În dovedirea apărărilor, pârâta a depus la dosarul cauzei decizia de impunere nr. 105/2008, și nr. 301/2008, raportul de inspecție fiscală nr. 32.916/11.02.2008, dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. 32.916/14.02.2008, decizia nr. 301/14.02.2008 privind soluționarea contestației, permisul de muncă al salariatului nr. 1/30.06.2005, decontul de cheltuieli nr. 1/30.06.2005, ordinul de deplasare nr. 1/30.06.2005 și declarația pe proprie răspundere pe luna iunie 2005 a salariatului Ștefan George, decizia nr. 220/23.01.2003 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara.

La data de 20.04.2009, pârâta a depus note de ședință prin care a arătat lipsurile documentelor justificative prezentate de reclamantă și necorelările existente între deconturile de cheltuieli și statele de plată, însoțită de înscrisuri doveditoare.

Reclamanta a solicitat încuviințarea probei testimoniale, pentru dovedirea unor aspecte privind modalitatea de cazare a salariaților și faptul că banii decontați au fost cheltuiți în mod real și transparent, însă la termenul de judecată din 29.09.2010, *instanța a respins cererea reclamantei* considerând că ea nu este pertinentă soluționării cauzei față de obiectul acesteia – deductibilitatea fiscală a unor cheltuieli și stabilirea impozitului pe profit, având relevanță doar înscrisurile prevăzute de lege și documente justificative.

La termenul de judecată din 27.05.2009, instanța a încuviințat reclamantei proba privind efectuarea expertizei contabile, cu participarea expertului asistent Popoviciu Ioan din partea reclamantei, raportul de expertiză fiind depus la filele 103 – 170 din dosar vol. I.

#### ***Analizând actele dosarului, instanța reține următoarele:***

Reclamanta a efectuat în anii 2004, 2005 și 2006 lucrări de zidărie și dulgherie la clienții beneficiari din Italia, în schimbul contravalorii serviciilor prestate. Prin actul adițional la contractul încheiat cu beneficiarii serviciilor, s-a stabilit că reclamanta suportă cheltuielile cu transportul, diurna și cazarea salariaților săi.

În executarea contractului pentru suportarea cheltuielilor cu transportul, diurna și cazarea salariaților săi, sub aspect fiscal și contabil, reclamanta a întocmit următoarele documente contabile: ordine de deplasare, dispoziții de plată către casierie, deconturi de cheltuieli, declarații pe proprie răspundere și centralizatoare privind sumele acordate salariaților pentru acoperirea cheltuielilor de cazare pe timpul deplasării în străinătate.

Reclamanta SC Total Wood SRL a fost supusă inspecției fiscale, conform raportului de inspecție fiscală nr. 32.916/11.02.2008 întocmit de AFP Oradea, perioada supusă verificării fiind : iulie 2004 – mai 2007 pentru rambursarea soldului negativ de TVA; ianuarie 2004 – decembrie 2006 pentru impozitul pe profit; ianuarie 2003 – decembrie 2003 pentru impozitul pe veniturile microîntreprinderilor; ianuarie 2003 – august 2007 pentru impozitul pe veniturile din salarii.

Concluziile raportului de inspecție fiscală, privind impozitul pe profit (contestate de către reclamantă) stabilesc că SC Total Wood SRL datorează bugetului general consolidat 211.697 lei impozit pe profit suplimentar,

lei majorări de întârziere la impozitul pe profit și 10.67 lei penalități de întârziere.

S-a stabilit că reclamanta a devenit plătitoare de impozit pe profit începând cu 01.01.2004.

În anul 2004, reclamanta a înregistrat pierdere contabilă în valoare de 15.000 lei și a încălcat prevederile art. 21 lit. f din Legea nr. 571/2003 întrucât a tratat și cheltuieli deductibile fiscal suma de 15.000 lei reprezentând cheltuieli cu cazarea pentru care societatea nu a prezentat documente justificative de cazare în Italia a salariaților săi, precum și pentru faptul că aceste cheltuieli ar fi deductibile doar în situația în care agentul economic înregistrează profit contabil. Ordinele de deplasare nu reprezintă documente justificative în sensul art. 6 din Legea nr. 82, 1991 în condițiile în care la acestea nu au fost anexate documente privind cheltuielile cu cazarea, ci reprezintă un document pentru justificarea avansurilor acordate în vederea procurării de valori materiale în numerar.

În anul 2005, reclamanta înregistrează profit contabil, însă a tratat ca și cheltuieli deductibile fiscal suma de 330.033 lei reprezentând cheltuieli cu cazarea pentru care societatea nu a prezentat documente justificative de cazare în Italia a salariaților săi. În plus pentru perioada ianuarie 2005 – decembrie 2005, reclamanta înregistrează pierdere contabilă din rezultatul curent cumulat cu anul precedent, astfel că aceste cheltuieli ar fi deductibile doar în situația în care agentul economic înregistrează profit contabil.

În cursul anului 2006, reclamanta înregistrează profit contabil impozabil de 25.341 lei, inspectorii fiscali constatând că a tratat ca și cheltuieli deductibile fiscal suma de 233.737 lei reprezentând cheltuieli cu cazarea pentru care societatea nu a prezentat documente justificative de cazare în Italia a salariaților săi.

Prin urmare, organul fiscal a considerat aceste cheltuieli nedeductibile fiscal și a procedat la reîntregirea profitului impozabil și, în consecință, la recalcularea impozitului pe profit.

Urmare a inspecției fiscale efectuate, pârâta a emis decizia de impunere nr. 405/2008 și nr. 301/2008, dispoziția privind măsurile stabilite de organele de inspecție fiscală nr. 329177/14.02.2008. Prin decizia nr. 51/14.05.2008 privind soluționarea contestației, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor a respins contestația reclamantei împotriva actelor administrativ fiscale arătate mai sus.

Potrivit art. 21 alin. 2 lit.e din Legea nr. 571/2003, **sunt cheltuieli efectuate în scopul realizării de venituri și considerate deductibile în determinarea profitului impozabil – cheltuielile de transport și de cazare în țară și în străinătate efectuate pentru salariați și administratori.**

Însă acordarea deductibilității cheltuielilor de transport și cazare și stabilirea nivelului maxim de deductibilitate se efectuează pe baza rezultatului contabil curent, respectiv reportat, potrivit art. 28 din HG nr. 44/2004 privind aprobarea normelor de aplicare a Codului fiscal, astfel cum erau în vigoare la momentul calculării cheltuielilor deductibile.

Rezultatul contabil curent reprezintă soldul contului Profit și pierdere la nivel de luna, respectiv trimestru, după caz, urmând a se efectua regularizări periodice. Profitul din anii precedenți reprezintă soldul contului @Rezultatul reportat la data de 31 decembrie a anului anterior anului curent, indiferent de natura conturilor analitice.

In cazul în care, prin cumularea rezultatului curent cu cel reportat, contribuabilul înregistrează profit contabil, cheltuielile prevăzute la art. 21 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal sunt deductibile.

Însă indemnizația de deplasare acordată salariaților pentru deplasări în țară și în străinătate are o deductibilitate limitată

- la valoarea de 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru instituții publice, potrivit art. 21 alin. 3 lit. b din Legea nr. 571/2003.
- la nivelul legal stabilit pentru instituții publice, în situația în care contribuabilul înregistrează pierdere contabilă din cumularea rezultatului contabil curent cu cel reportat, potrivit art. 34 din HG nr. 44/2004 privind aprobarea normelor de aplicare a Codului fiscal, astfel cum erau în vigoare la momentul calculării cheltuielilor deductibile

Instanța reține că potrivit HG nr. 518/1995, pentru Italia, nivelul diurnelor și al plafoanelor de cazare este de 35 euro pentru diurnă și 150 euro plafonul de cazare. În situația în care cazarea nu poate fi asigurată la unități hoteliere sau altele asemenea, personalul poate să închirieze și locuințe, însă cu plata unei sume în limita a 75% din plafonul de cazare, potrivit art. 9 alin. 3 din acest act normativ.

Însă, potrivit art. 21 alin. 4 lit. f din Legea nr. 571/2003, instanța reține că *nu sunt considerate deductibile cheltuielile înregistrate în contabilitate, care nu au la bază un document justificativ, potrivit legii*, prin care să se facă dovada efectuării operațiunii sau intrării în gestiune, după caz, potrivit normelor.

Prin document justificativ se înțelege orice document în care, potrivit art. 6 din Legea nr. 82/1991 și pct. 152 din OMFP 1752/2005, se consemnează orice operațiune economico – financiară și care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ.

În conformitate cu OMFP nr. 1850/2004, documentele justificative pot dobândi calitatea de document justificativ numai în condițiile în care furnizează toate informațiile prevăzute de normele legale în vigoare.

**Prin urmare, pentru a putea fi considerate deductibile fiscal, conform reglementărilor în vigoare aplicabile în perioada 2004 - 2006, cheltuielile de transport și cazare efectuate în străinătate trebuie să îndeplinească mai multe condiții:**

1. Societatea comercială să realizeze profit contabil conform art. 28 din HG nr. 44/2004, situație în care deductibilitatea e limitată la valoarea de 2,5 ori nivelul legal stabilit pentru instituții publice
  - dacă societatea comercială înregistrează pierdere contabilă din cumularea rezultatului contabil curent cu cel reportat, conform art. 34 din HG nr. 44/2004, deductibilitatea e limitată la nivelul legal stabilit pentru instituțiile publice – respectiv pentru Italia, 112,5 Euro / noapte, conform expertizei contabile fiscale realizate și 35 Euro diurnă
  - în speță nivelul legal stabilit pentru instituții publice este de 75% din plafonul de cazare prevăzut de HG 518/1995, întrucât cazarea nu a fost asigurată la unități hoteliere sau altele asemenea

2. Cheltuielile înregistrate în contabilitate să aibă la bază un document justificativ, potrivit legii

Având în vedere prevederile legale aplicabile în speța dedusă judecării, menționate mai sus, și concluziile expertizei efectuate în cauză, instanța constată că cererea reclamantei nu este întemeiată, organele fiscale procedând corect la recalcularea profitului impozabil.

Astfel, organul de control a reconsiderat doar cheltuielile de cazare ca nedeductibile fiscal, rezultând implicit că cele cu diurna au fost recunoscute integral ca deductibile fiscal, chiar dacă ordinele de deplasare și dispozițiile de plată nu cuprind sumele acordate în mod defalcat pentru diurnă și pentru cazare (răspunsul la obiectivul nr. 2 și 3).

Cu privire la prima condiție referitoare la realizarea profitului contabil, aceasta are relevanță sub aspectul limitei maxime a deductibilității: nivelul legal dacă societatea nu realizează profit contabil și 2,5 ori nivelul legal dacă realizează profit.

Conform raportului de expertiză contabilă, reclamanta este îndreptățită, pentru anul 2006, să deducă cheltuielile cu indemnizația de deplasare în limita a 2,5 ori nivelul legal, însă situația anului fiscal 2005 nu este fără echivoc, expertul opinând că reclamanta nu este îndreptățită la aceeași limită de deductibilitate. Astfel, dacă se respectă ad literam algoritmul de calcul prevăzut de art. 28 din HG nr. 44/2004, reclamanta a obținut profit contabil, însă această soluție nu este în spiritul legii 571/2003 (răspunsul la obiectivele nr. 4, nr.5, nr.6 și nr. 10).

Cu privire la anul fiscal 2004, reclamanta a realizat pierdere contabilă, aspect necontestat de părți, situație în care este îndreptățită să deducă cheltuielile cu indemnizația de deplasare în limita nivelului legal.

Cu privire la cea de-a doua condiție, privind existența documentelor justificative, instanța constată că această condiție nu este îndeplinită de către reclamantă, documentele prezentate de reclamantă nu pot fi considerate documente justificative întrucât nu cuprind toate informațiile prevăzute de OMFP nr. 1850/2004.

Astfel, potrivit expertizei tehnice de specialitate realizată în cauză, documentele justificative pe baza cărora societatea a înregistrat în contabilitate cheltuielile cu diurna și cazarea acordate salariaților pentru deplasări în Italia sunt ordinele de deplasare care sunt documente justificative și pot sta la baza înregistrărilor în contabilitate, însă nu toate pot fi recunoscute, întrucât nu toate documentele respectă prevederile OMFP nr. 1850/2004, privind conținutul lor (răspunsul la obiectul nr. 9 și nr. 13).

Chiar dacă cheltuielile cu cazarea acordate de către reclamantă se încadrează în limita a 75% din plafonul de cazare stabilit prin HG nr. 518/1995, acestea nu devin deductibile automat, ci trebuie dovedite cu documente justificative care să cuprindă toate informațiile prevăzute de OMFP nr. 1850/2004.

Cu privire la calculul penalităților și a majorărilor de întârziere, instanța reține că acestea au fost corect aplicate și calculate, în conformitate cu prevederile art. 120 alin. 2 din C.pr.fiscală, pentru diferențele suplimentare de creanțe fiscale rezultate în urma modificării deciziei de impunere, majorările de întârziere se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenței creanței fiscale.

În mod greșit apreciază reclamanta data scadenței creanței fiscale ca fiind momentul constatării de către organul de control a vreunei diferențe de debit, întrucât potrivit art. 23 din același act normativ momentul în care se naște creanța fiscală este cel în care se constituie baza de impunere care o generează, respectiv cel mult 15 aprilie inclusiv a anului următor celui pentru care este făcută declarația anuală de impozit conform art. 34 și 35 din Legea nr. 571/2003.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 18 din Legea nr. 554/2004 coroborat cu dispozițiile legale menționate mai sus, instanța va respinge ca neîntemeiată cererea reclamantei.

PENTRU ACESTE MOTIVE,  
ÎN NUMELE LEGII  
HOTĂRĂȘTE

Respinge cererea formulată de către reclamanta SC SRL, cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir, nr. 4, jud. Bihor, împotriva pârâților ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI ORADEA și DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR, ambii cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir, nr. 2B, jud. Bihor, ca neîntemeiată.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică astăzi,

**Președinte,**

**Grefier,**



*Seu*

Red. jud. O.C.C.  
Ex.5/2010

Se comunică, pentru conformitate, cu:

- reclamanta SC SRL, cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir, nr. 4, jud. Bihor,
- pârâților ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI ORADEA
- DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR, ambii cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir, nr. 2B, jud. Bihor